

[Hans Jørgen Holm]

idet udvalget erkendte, at området er problemfyldt og derfor trængte til en nøjere belysning og yderligere undersøgelser. Det foreligger nu i det notat, udvalget har fået under bilag 57, alm. del, fra statens levnedsmiddel-institut.

Jeg skal takke ministeren for redegørelsen. Venstre kan følge ministeren i konklusionerne, idet vi dog godt vil understrege, at vi tror mere på det oplysende end på det regulerende. Jeg vil ikke som forbrugerorganisationerne afgøre, hvad der er unødvendige og hvad der er vildledende stoffer. Jeg går ud fra, at det er forsvarligt at bruge de stoffer, der er opført på positivlisten, efter de forskrifter, der er givet.

Venstre kan tilslutte sig bestræbelserne for at forhindre, at basislevnedsmidler tilsættes farve- eller aromastoffer, men et egentligt forbud bryder vi os ikke om. Hvis det fremgår af pakningen, må forbrugeren selv vælge, om man ønsker disse levnedsmidler med eller uden farve. Jeg synes også nok, at erhvervsorganisationernes betragtninger tæller med og taler imod, at man gør det ulovligt at tilsætte i øvrigt tilladte farve- og aromastoffer til basislevnedsmidler.

Med hensyn til varestandarder finder venstre det udmærket, hvis det kan føre til en større overskuelighed med hensyn til kvalitet i forhold til prisen, men også her finder venstre, at det bør ske på frivilligt grundlag.

Med disse bemærkninger vil jeg give tilslutning til ministerens redegørelse.

Hove Sørensen (SF):

Redegørelsen i dag er jo foranlediget af SFs forslag til ændring af levnedsmiddelloven, som blev førstebehandlet 19. januar i år. Det gav anledning til et omfattende udvalgsarbejde, som desværre ikke resulterede i et flertal for en vedtagelse af lovforslaget. Det var beklageligt; men det var ikke muligt at opnå et sådant flertal. Vi må acceptere, at der tages ét skridt ad gangen i stedet for, men når jeg nu ser tilbage på miljøministerens holdning ved førstebehandlingen af SFs forslag for knap et år siden og sammenligner med, hvad han siger i dag, og hvad han har sagt i mellemtiden, kan jeg med glæde konstatere, at vi har taget et kæmpeskridt i retning af en langt større forståelse for og ac-

cept af de synspunkter, vi gjorde os til talsmænd for.

Vi er meget tilfredse med udviklingen i den debat, vi fik startet, og med de resultater, vi forventer der kommer ud af det i denne omgang.

I redegørelsen skriver ministeren, at modstanden mod farve- og aromastoffer mere er baseret på holdningsmæssige end på sundhedsmæssige synspunkter. Det er jeg simpelt hen uenig med ministeren i, og hvis jeg skal tro, hvad ministeren sagde i en Kvartifem-udsendelse i efteråret, så er ministeren også delvis uenig med sig selv. Han sagde i den nævnte radioudsendelse, at vi spiser for meget sukker, vi spiser for meget fedt, vi bruger for meget salt og vi får for få fibre. Derfor skyldes over halvdelen af de dødsfald, vi har, hjerte-/karsygdomme. Lidt længere henne i udsendelsen sagde miljøministeren: går du ind i en forretning og skal have varer, må du være forberedt på, at de er smækfyldte med fedt, og at de er bygget op over et kolossalt stort sukkerindhold og en masse salt, der binder væsken i kroppen; det er ligesom lagt ind som en hovedmålsætning i producenternes måde at planlægge industrien på; usunde varer er varer, der er for meget fedt og sukker i.

Ja, sådan sagde ministeren. Ministeren er altså enig med os, når vi siger, at der markedsføres for mange underlødige og usunde levnedsmidler, og det er netop et af vore hovedargumenter for at kræve farve- og aromastoffer væk fra maden. Det er de stoffer, som gør det muligt at fremstille og sælge underlødige og usunde levnedsmidler.

Jeg kan ikke afvise, at det har noget med holdninger at gøre, men det har i høj grad også et sundhedsmæssigt aspekt. Det er derfor, vi mener, at farve- og aromastoffer må væk fra i det mindste basislevnedsmidlerne. Ministeren mener, det må ske ad frivillighedens vej og i enighed mellem levnedsmiddelindustri og forbrugere. Der har hidtil ikke kunnet opnås en sådan enighed, og vi mener ikke, det er muligt at skabe den. Her vil jeg godt henvise til en artikel i Politiken den 29. november 1983, hvor forbrugerne og industrien på ét punkt har kunnet blive enige, ganske vist ud fra forskellige forudsætninger:

»En lov om kvalitetskrav for kødvarer vil være til fordel for både forbrugerne og slagterierne. Det er urimeligt med priskonkurren-